

Sygn. akt IV U 597/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2013r.

Sąd Okręgowy w Elblągu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Tomasz Koronowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Anna Tomaszewska

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2013r. w Elblągu

na rozprawie sprawy

z odwołania B. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 28 listopada 2012r. znak: (...)

o prawo do emerytury

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 597/13

UZASADNIENIE

Skarżący B. J. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 28 listopada 2012r., znak (...), odmawiającej mu prawa do emerytury. Skarżący podniósł, że od lat pracował w warunkach szkodliwych dla zdrowia, którą to pracę udowodnił zeznania świadków.

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, powołując się na art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r., Nr. 153 poz. 1227 ze zmianami, powoływanej dalej jako „ustawa emerytalna”) oraz na rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 ze zmianami) i wskazując, że skarżący nie udowodnił więcej niż 6 lat, 1 miesiąc i 10 dni wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Co do pozostałych okresów wnioskodawca albo nie przedstawił wymaganych dokumentów, albo były one nieprawidłowo wystawione. Zaznaczono, że zeznania świadków nie mogły stanowić dowodu w postępowaniu przed organem rentowym, były one zresztą albo niespójne, albo wskazywały na taką pracę wnioskodawcy, która nie była pracą w warunkach szczególnych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Skarżący urodził się w dniu (...), zatem w dniu (...) 2001r. ukończył 60 lat. Wnioskodawca nie pozostaje w stosunku pracy i nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Po ukończeniu szkoły zawodowej w okresie od dnia 4 lipca 1968r. do dnia 17 października 1970r. skarżący pracował w (...) Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w G. II (w żwirowni), początkowo jako mechanik (ślusarz remontowy), później

jako ślusarz. W toku tego zatrudnienia skarżący uzyskał uprawnienia spawacza i wykonywał również prace przy spawaniu.

(bezsporne, ponadto świadectwo pracy k.19 akt ZUS i zeznania wnioskodawcy w związku z jego wyjaśnieniami z rozprawy w dniu 14 maja 2013r. od min. 2:29)

Następnie, tj. w okresie od dnia 19 października 1970r. do dnia 21 kwietnia 1971r., skarżący pracował w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) jako spawacz przy budowie fabryki w G..

(dowód: świadectwo pracy k.23 akt ZUS i zeznania wnioskodawcy w związku z jego wyjaśnieniami z rozprawy w dniu 14 maja 2013r. od min. 4:05)

W dniach od 21 kwietnia 1971r. do 14 kwietnia 1973r. skarżący odbywał zasadniczą służbę wojskową.

(bezsporne, ponadto odpis książeczki wojskowej k.13-15 akt ZUS)

Po zakończeniu służby wojskowej w poszukiwaniu wyższych zarobków, wnioskodawca nie powrócił do tego samego zakładu pracy, pomimo że miał taką możliwość i w okresie od dnia 3 maja 1973r. do dnia 31 lipca 1973r. wnioskodawca pracował w Przedsiębiorstwie (...) w G. w betonowni. Zajmował się naprawą, w tym przez spawanie, urządzeń w betonowni.

(dowód: świadectwo pracy k.25 akt ZUS i zeznania wnioskodawcy w związku z jego wyjaśnieniami z rozprawy w dniu 14 maja 2013r. od min. 5:05)

W okresie od dnia 5 listopada 1973r. do dnia 30 października 1974r. skarżący pracował w Zakładzie Produkcji (...) w G. III w zakładzie mechanicznym przy budowie nowego zakładu i przy naprawie różnych urządzeń jako ślusarz-spawacz tj. przy cięciu, skręcaniu i spawaniu w związku z montażem urządzeń i maszyn takich jak taśmociągi, zbiorniki, pługi, spychacze.

(dowód: świadectwo pracy, zeznania świadków z rozprawy w dniu 14 maja 2013r. J. W. od min. 51:30 i Z. M. od min. 54:36 oraz zeznania wnioskodawcy w związku z jego wyjaśnieniami z rozprawy w dniu 14 maja 2013r. od min. 14:03)

W okresie od dnia 5 listopada 1974r. do dnia 31 maja 1981r. skarżący został ponownie zatrudniony przez Przedsiębiorstwo (...) w G., gdzie pracował na stanowiskach ślusarza remontowego, mechanika precyzyjnego i elektromontera, wykonując czynności remontowe podobne, jak przy pierwszym zatrudnieniu w tym samym zakładzie, polegające na wymianie silników, wibratorów, przy czym część pracy polegała na spawaniu, ale też część obowiązków była wykonywana w wydzielonym warsztacie.

(dowód: odpis świadectwa pracy k.83 akt ZUS, zeznania świadka M. S. z dnia 14 maja 2013r. od min. 45:30 i zeznania wnioskodawcy w związku z jego wyjaśnieniami z rozprawy w dniu 14 maja 2013r. od min. 16:09 i od min. 59:55)

Kolejny okres pracy wnioskodawcy to praca w charakterze robotnika leśnego – drwala w (...) L. od dnia 20 grudnia 1982r. do dnia 2 maja 1983r. Za ten okres pracy wnioskodawca otrzymał świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

(bezsporne, ponadto świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych k.41 akt ZUS i świadectwo pracy k.43 akt ZUS)

Z kolei w dniach od 2 listopada 1983r. do 12 marca 1986r. skarżący był pracownikiem produkcji roślinnej w Państwowym Gospodarstwie Rolnym w L., Zakład Rolny w K..

(bezsporne, ponadto świadectwo pracy k.45 akt ZUS)

W dniach od 18 marca 1986r. do 23 lipca 1987r. wnioskodawca pracował jako robotnik budowlany oraz pomocnik monter urządzeń i instalacji wodno-kanalizacyjnych w Przedsiębiorstwie (...) w Wodę (...) w O. z siedzibą w D., gdzie za okres od dnia 1 kwietnia 1986r. do końca zatrudnienia skarżący otrzymał świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

(bezsporne, ponadto kopia świadectwa pracy k.47 akt ZUS i świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych k.49 akt ZUS)

W okresie od dnia 13 października 1987r. do dnia 29 lutego 1992r. skarżący pracował jako monter sieci trakcyjnych w (...) Zakład (...) w P.. Za ten okres pracy wnioskodawca otrzymał świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

(bezsporne, ponadto świadectwo pracy k.51 akt ZUS i świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych k.53 akt ZUS)

W okresie od dnia 15 kwietnia 1994r. do dnia 15 października 1994r. wnioskodawca pracował w ramach robót publicznych na rzecz Gminy R. jako robotnik gospodarczy przy układaniu kostki chodnikowej.

(bezsporne, ponadto świadectwo pracy k.55 akt ZUS i zeznania wnioskodawcy w związku z jego wyjaśnieniami z rozprawy w dniu 14 maja 2013r. od min. 22:30)

Z kolei w dniach od 16 sierpnia 1995r. do 31 maja 1996r. skarżący był zatrudniony jako ślusarz konserwator w (...) Spółce z o.o. w P. Magazyn (...) w D.. Wnioskodawca jako mechanik i spawacz naprawiał wyposażenie i urządzenia niezbędne do działania elewatora, a ponadto pracował przy ładowaniu zboża (sterując łopata elektryczną).

(dowód: świadectwo pracy k.57 akt ZUS, zeznania świadków z rozprawy w dniu 14 maja 2013r. J. B. od min. 36:01 i M. D. od min. 40:16 i zeznania wnioskodawcy w związku z jego wyjaśnieniami z rozprawy w dniu 14 maja 2013r. od min. 22:53)

Następnie, tj. w dniach od 5 sierpnia 1996r. do 31 stycznia 1997r., wnioskodawca pracował jako zbrojarz-spawacz w (...) S.A. w M.. Jego praca polegała na spawaniu zbrojenia. Za okres ten wnioskodawca otrzymał świadectwo pracy w warunkach szczególnych.

(dowód: świadectwo pracy k.65 akt ZUS, świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych k.9 i zeznania wnioskodawcy w związku z jego wyjaśnieniami z rozprawy w dniu 14 maja 2013r. od min. 24:00)

W dniach od 1 czerwca do 2 września 1997r. skarżący był pracownikiem fizycznym w punkcie sprzedaży (...) budowlanych (...) w P.. Zajmował się zalewaniem form betonowych przy wykonywaniu elementów z betonu, takich jak krawężniki, oraz noszeniem takich elementów.

(dowód: świadectwo pracy k.67, zeznania wnioskodawcy w związku z jego wyjaśnieniami z rozprawy w dniu 14 maja 2013r. od min. 24:33)

W okresie od dnia 4 lutego do dnia 27 października 1998r. wnioskodawca był zatrudniony jako betoniarz-zbrojarz (spawacz) w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Handlowym (...) Spółce z o.o. w G.. Wykonywał tam pracę zbrojarza. Zbrojenie było wykonywane przez wiązanie i spawanie elektryczne.

(dowód: świadectwo pracy k.69 akt ZUS i zeznania wnioskodawcy w związku z jego wyjaśnieniami z rozprawy w dniu 14 maja 2013r. od min. 25:58)

Wnioskodawca nie pracował od dnia 28 października 1998r. do dnia 30 września 2002r.

(bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu odwołanie skarżącego nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszym rzędzie trzeba zwrócić uwagę na podstawę materialnoprawną żądania wnioskodawcy, gdyż pozwoli to określić okoliczności sporne istotne dla rozstrzygnięcia. Należy więc wyjaśnić, że z art. 184 ustawy emerytalnej wynika, iż ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli po pierwsze okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz po drugie okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. w niniejszej sprawie wynoszący 25 lat. Przy tym emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu. Stosownie do powołanego w części wstępnej uzasadnienia §4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Zgodnie z § 2 ust. 1 tego rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Skarżący bezspornie spełnia kryterium wymaganego na dzień 1 stycznia 1999r. okresu 25 lat ubezpieczenia, skończył 60 lat i nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Kwestią sporną w sprawie była natomiast okoliczność, czy wnioskodawca wykonywał pracę w szczególnych warunkach w łącznym wymiarze co najmniej 15 lat. Spór w tej kwestii nie dotyczył zatrudnienia w trzech zakładach pracy ((...) L., Przedsiębiorstwo (...) w Wodę (...) w O. z siedzibą w D. i (...) Zakład (...) w P.), gdzie łączny staż pracy wyniósł 6 lat, 1 miesiąc i 10 dni. Badaniu w toku postępowania sądowego podlegały więc pozostałe okresy zatrudnienia do dnia 1 stycznia 1999r. Wobec tego trzeba wyjaśnić, że wprawdzie skarżący nie przedłożył świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych co do części okresów jego zatrudnienia, a zgodnie z § 2 ust. 2 powoływanego wcześniej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. okresy pracy m.in. w takich warunkach stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w odpowiednim świadectwie, jednak świadectwo takie bądź jego brak nie jest bezwzględną przesłanką ani do zaliczenia, ani do niezaliczenia danej pracy jako wykonywanej w szczególnych warunkach. Decydujące znaczenie ma zawsze fakt rzeczywistego wykonywania pracy w szczególnych warunkach, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. W sądowym postępowaniu odwoławczym możliwe jest ustalenie okresów pracy w warunkach szczególnych także w oparciu o inne dowody niż świadectwo z zakładu pracy, nawet jeśli pracownik go nie posiada, bądź przedkłada świadectwo nieodpowiadające określonej w przepisie formie. Skoro art. 184 ust. 1 ustawy emerytalnej odwołuje się do przepisów dotychczasowych, to należy też wyjaśnić, że obowiązujące w tym zakresie i przywoływane już kilkakrotnie rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. wydane zostało w oparciu o delegację z art. 55 ustawy z dnia 14 grudnia 1982r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267 ze zmianami), w którym Radzie Ministrów powierzono w szczególności określenie rodzaju prac lub stanowisk pracy oraz warunków, na podstawie których osobom m.in. zatrudnionym w szczególnych warunkach przysługuje prawo do emerytury w niższym wieku. Wprawdzie wobec tego za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników stale zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 53 ust. 2 tej samej ustawy z dnia 14 grudnia 1982r. i tożsama regulacja w obecnie obowiązującym art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej), jednak jednocześnie tylko tych pracowników, którzy wykonują rodzaj prac lub zajmują stanowiska pracy określone w przywołanym wyżej rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983r.

Poza okresami pracy w warunkach szczególnych bezspornymi już na etapie postępowania przed organem rentowym, nie mogło być wątpliwości co do przyjęcia, że wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy tego

rodzaju pracę również w (...) S.A. w M., na dowód czego przedłożył on stosowne świadectwo, wystawione w dniu 31 października 2012r. Nie było żadnych podstaw, aby w tym zakresie odmówić wiarygodności zeznaniom powoda, który twierdził, że jego praca w tym zakładzie (5 m-cy i 27 dni) była pracą zbrojarza, którą wykonywał przez spawanie zbrojenia. Praca taka (zbrojarza i spawacza) wymieniona jest w wykazie A rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. w dziale V „W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych” pod poz. 4 i w dziale XIV „Prace różne” pod poz. 12.

W ocenie Sądu za pracę wnioskodawcy w warunkach szczególnych można też uznać prace wymienione w tych samych pozycjach, tj. spawacza w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) (6 m-cy i 3 dni) i zbrojarza w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Handlowym (...) Spółce z o.o. w G. (8 m-cy i 24 dni). Co do obu tych okresów pracy stanowiska pracy wymienione w świadectwach pracy korespondują z wyjaśnieniami wnioskodawcy, więc nie ma podstaw, aby nie dać wiary zeznaniom wnioskodawcy co do charakteru jego pracy w tychże zakładach.

Łączny w ten sposób ustalony okres pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych to 7 lat 10 m-cy i 4 dni, a więc nadal krótszy niż wymagane 15 lat.

Co do okresu służby wojskowej należy wyjaśnić, że nie mógł on zostać doliczony wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych, pomimo tego, że skarżący bezpośrednio przed powołaniem do odbycia tej służby pracował w tychże warunkach szczególnych, jako że nie zostały spełnione przesłanki takiego zaliczenia, wynikające z art. 108 ust. 1 i 2. obowiązującej wówczas ustawy z dnia 21 listopada 1967r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz.U. Nr 44 poz. 220 ze zmianami). Otóż wnioskodawca po zakończeniu służby wojskowej nie powrócił do dotychczasowego zakładu pracy, a zatrudnienie w innym zakładzie nie było uzasadnione ważną przyczyną w świetle §7 i §8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz.U. Nr 44 poz. 318), które wśród takich ważnych przyczyn nie wymieniało poszukiwania wyższych zarobków.

Odnośnie pozostałych okresów do dnia 1 stycznia 1999r., w ocenie Sądu nie mogły być one uznane za pracę w warunkach szczególnych, jako że wnioskodawca nie sprostował obowiązkowi wykazania tejże pracy jako wykonywanej stale i w pełnym wymiarze jej czasu.

Co do zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Produkcji (...) w G. II (w żwirowni, 2 lata, 3 m-ce i 14 dni) wprawdzie część pracy wnioskodawca wykonywał jako spawacz, jednak wnioskodawca nie przedstawił dowodu na to, ani czy był okres pracy wykonywanej wyłącznie jako spawacz, ani jak konkretnie mógł być to okres.

Odnośnie obu okresów pracy w Przedsiębiorstwie (...) w G. (w betonowni, łącznie 6 lat i 10 m-cy) trzeba wskazać, że wprawdzie znaczna część pracy wnioskodawcy w tym zakładzie polegała na spawaniu elektrycznym i cięciu gazowym, ale skarżący ponadto wymieniał części maszyn i urządzeń, tj. rozkręcał je i skręcał, a przy tym (jak zeznał świadek M. S. i co potwierdził skarżący) część obowiązków była wykonywana w wydzielonym warsztacie. Wobec tego nie można ani przyjąć, że wnioskodawca wykonywał w tym zakładzie pracę spawacza stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, ani – wobec wskazanego wyodrębnienia warsztatu – że skarżący wykonywał bieżącą konserwację agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na będącym w ruchu oddziale, w którym jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie (Wykaz A rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r., dział XIV „Prace różne”, poz. 25). W tym miejscu trzeba też wyjaśnić, że Sąd pominął na podstawie art. 217§3 kpc dowód z zeznań świadka J. K., który miał zeznawać na okoliczność charakteru pracy wnioskodawcy w Przedsiębiorstwie (...) w G., jako że wyczerpujące zeznania w tym zakresie złożył M. S., zostały one przy tym potwierdzone przez wnioskodawcę i nie przeczył im pozwany.

Co do pracy skarżącego w Zakładzie Produkcji (...) w G. III (w zakładzie mechanicznym, 11 m-cy i 26 dni) należy wyjaśnić, że – co wynika ze spójnych zeznań świadków J. W. i Z. M. oraz wnioskodawcy – jego praca nie polegała wyłącznie na spawaniu, ale na cięciu, skręcaniu i spawaniu w związku z montażem urządzeń i maszyn takich jak taśmociągi, zbiorniki, pługi, spychacze. Prace montażowe i remontowe tego rodzaju, skoro nie polegały wyłącznie na spawaniu, nie są wymienione jako prace wykonywane w warunkach szczególnych w rozporządzeniu z 7 lutego 1983r., poza ewentualnie montażem konstrukcji metalowych na wysokości (dział V „W budownictwie i przemyśle materiałów

budowlanych, poz. 5), przy czym wnioskodawca nawet nie twierdził (tym bardziej nie udowodnił), że takie prace montażowe na wysokości wykonywał.

Odnosnie pracy w Zakładzie Rolnym w K. (2 lata, 4 m-ce i 18 dni) skarżący nie twierdził, aby była ona pracą w warunkach szczególnych. Stanowisko pracownika produkcji roślinnej nie jest wymienione ani w wielokrotnie już powoływanym rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r., ani nie było wymienione w wydanych na jego podstawie zarządzeniach resortowych, w szczególności w zarządzenia Nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Co do pracy w ramach robót publicznych na rzecz Gminy R. (6 m-cy i 1 dzień) trzeba zauważyć, że wnioskodawca był wprawdzie zatrudniony w związku z układaniem kostki chodnikowej, jednak ani nie twierdził, ani nie wykazywał, aby był brukarzem lub robotnikiem budowlanym wykonującym prace kamieniarskie (zarządzenie Nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983r. w sprawie wykazu stanowisk pracy podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach), a w świadectwie pracy jego stanowisko określone zostało jako pomocnicze – robotnik gospodarczy.

W odniesieniu do zatrudnienia jako ślusarz konserwator w Magazynie (...) w D. (11 m-cy i 15 dni) trzeba wskazać, że poza pracą spawacza, wnioskodawca wykonywał tam pracę mechanika i ładował zboże łopatą elektryczną, co wynikało z potwierdzonych przez wnioskodawcę zeznań świadków J. B. i M. D.. Nie sposób więc doszukiwać się za ten okres stałej i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych.

Ostatnim pozostającym do omówienia okresem pracy skarżącego było zatrudnienie w (...) w P. w punkcie sprzedaży materiałów budowlanych w T. (3 m-ce i 2 dni) na stanowisku pracownika fizycznego. Jak zeznał wnioskodawca, zajmował się on tam zalewaniem form betonowych przy wykonywaniu elementów z betonu, takich jak krawężniki, oraz noszeniem takich elementów. W ocenie Sądu ten okres zatrudnienia nie może być uznany za pracę w warunkach szczególnych, skoro poza pracą betoniarza (wykaz A rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r., dział V „W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych” poz. 4), skarżący wykonywał również obowiązki pracownika fizycznego, co jest zresztą zbieżne z określeniem stanowiska wnioskodawcy w świadectwie pracy, a polegające na przenoszeniu elementów betonowych.

W opisanej sytuacji nie było podstaw do przyjęcia, że wnioskodawca legitymuje się przesłanką 15 lat wykonywania pracy w szczególnych warunkach i tym samym prawo do emerytury nie mogło być mu przyznane. Należy podkreślić, że prawo do obniżenia wieku emerytalnego ma charakter wyjątku, wobec czego jego zakresu nie można rozszerzać w drodze wykładni przepisów prawa, która musi być ścisła, co m.in. nie pozwala na pominięcie stałości wykonywania pracy w warunkach szczególnych i pełnego jej wymiaru jako przesłanki przyznana wnioskowanego prawa W tym stanie rzeczy, wobec braku podstaw do uwzględnienia odwołania, Sąd na podstawie art. 477¹⁴§ 1 kpc odwołanie to oddalił.